

ERHVERVSMINISTEREN

12. juni 2018

Besvarelse af spørgsmål 212 alm. del stillet af Europaudvalget den 18. maj 2018 efter ønske fra Kenneth Kristensen Berth (DF).

ERHVERVSMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Vil ministeren redegøre for, hvorledes finansielle tjenesteydelser mellem henholdsvis Japan og USA på den ene side og EU på den anden side reguleres, og hvorledes finansielle tjenesteydelser påtænkes reguleret i forhold til Det Forenede Kongerige efter Det Forenede Kongeriges udtræden af EU, og vil ministeren i forlængelse heraf redegøre for regeringens position i forhold til dette?

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
EAN nr. 5798000026001
em@em.dk

Svar:

EU-reguleringen på det finansielle område i forhold til tredjelande, herunder Japan og USA, varierer mellem de enkelte virksomhedsområder og ydelser, herunder mellem kreditinstitutter, forsikrings- og pensionselskaber, investeringsselskaber, betalingstjenesteudbydere m.v. Endvidere varierer regelsættet mellem og inden for de enkelte retsakter inden for hvert område. Der gælder derfor ikke ét sæt regler for relationen til tredjelande.

På en lang række områder gælder der dog såkaldte ækvivalensregler. Ækvivalensreglerne er fastsat i de enkelte retsakter og betyder, at EU kan anerkende, at et tredjeland har et lovgivningsmæssigt og tilsynsmæssigt regime på et givent område, der svarer til (er "ækvivalent" med) det lovgivningsmæssige og tilsynsmæssige regime i EU på området. Finansielle virksomheder fra et tredjeland, der er vurderet ækvivalent, kan drive virksomhed i hele EU i det omfang, ækvivalensbeslutningen giver mulighed herfor. På visse områder er der et supplerende krav om, at tredjelandsvirksomheder opretter en filial i et EU-land for at kunne tilbyde sine ydelser i EU.

Hvis der ikke foreligger en ækvivalensbeslutning for tredjelandet, eller hvis en virksomhed i tredjelandet ønsker at drive virksomhed ud over, hvad ækvivalensreglerne muliggør, skal virksomheden opnå tilladelse i hvert enkelt medlemsland, som virksomheden ønsker at drive forretning i. Det vil i praksis betyde, at en tredjelandsvirksomhed fx skal opnå godkendelse af Finanstilsynet for at kunne drive den pågældende virksomhed i Danmark. I en sådan situation skal virksomheden fuldt ud leve op til de samme regler som andre finansielle virksomheder i Danmark.

Et alternativ til at opnå tilladelse i hvert enkelt medlemsland er, at tredjelandsvirksomheden opretter et datterselskab i et EU-land og dermed opnår såkaldte *passporting*-rettigheder på linje med finansielle virksomheder

der i EU. Passporting betyder, at finansielle virksomheder fra ét EU-medlemsland frit kan operere i alle andre EU-medlemslande. Opretter tredjelandsvirksomheden et datterselskab, underlægges selskabet samtidig fuldt ud samme regler og samme tilsynsmæssige rammer som de øvrige finansielle virksomheder i EU, men kan samtidig benytte passportingrettigheden til at yde tjenester fra ét EU-land til et andet.

Jeg kan oplyse, at der er indgået en frihandelsaftale mellem EU og Japan, der er ved at blive ratificeret i hhv. EU og Japan. Aftalen indeholder et afsnit om finansielle tjenesteydelser, som, når aftalen træder i kraft, vil supplere ækvivalensreglerne. Afsnittet indeholder bl.a. forbud mod diskrimination af virksomheder, oprettelse af et dialogforum og principper for informationsudveksling. Aftalen ændrer ikke på de grundlæggende regler for, hvordan japanske finansielle virksomheder kan opnå adgang til EU's markeder, jf. ovenfor. Der foreligger på nuværende tidspunkt ikke en lignende frihandelsaftale med USA.

Når Storbritannien forlader EU, får landet som udgangspunkt status af tredjeland. Inden for området for finansielle tjenesteydelser betyder det, at Storbritannien uden andre aftaler underlægges de eksisterende ækvivalensregler. Britiske finansielle virksomheder vil således for at få adgang til EU's markeder være afhængig af, at Storbritannien opnår status af ækvivalent tredjeland. Alternativt vil virksomhederne skulle opnå tilladelse til at drive virksomhed i de enkelte relevante medlemslande. Storbritannien og EU's fremtidige forhold er endnu generelt uafklaret, herunder fsva. området for finansielle tjenesteydelser.

Regeringens generelle holdning til det fremtidige forhold mellem EU og Storbritannien er, at forpligtelser og rettigheder skal følges ad, så britiske virksomheder ikke opnår en favorabel adgang til det indre marked uden at skulle leve op til de samme krav som europæiske (herunder danske) virksomheder. Samtidig er det vigtigt, at det fremtidige forhold ikke skaber risici for den finansielle stabilitet, som EU-reglerne på det finansielle område er med til at dæmme op for.

Med venlig hilsen

Brian Mikkelsen